

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **P. Č.**, proti žalovanému **Městskému soudu v Praze**, se sídlem Praha 2, Spálená 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2015, č. j. 46 A 102/2015 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2015, č. j. 46 A 102/2015 - 31, **se odmítá.**
- II.** Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2015, č. j. 46 A 102/2015 - 31, **se zamítá.**
- III.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 29. 4. 2015 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného.

Žalobce požádal o osvobození od soudního poplatku a připojil vlastní prohlášení, podle něž je svobodný, plně invalidní, pobírá nulové zdanitelné příjmy a nezdanitelný příjem 3.410 Kč, což doložil sdělením Úřadu práce.

Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) výrokem I. svého usnesení napadeného kasační stížností osvobození od soudních poplatků nepřiznal a výrokem II. stěžovatele vyzval k jeho zaplacení. Podle krajského soudu stěžovatel svá tvrzení v žádosti

o osvobození od soudního poplatku řádně nedoložil. Krajský soud s odkazem judikatury Nejvyššího správního soudu také poukázal na to, že stěžovatel vede řadu obdobných sporů, v nichž není úspěšný, přičemž osvobození od soudních poplatků není institutem umožňujícím vést bezplatné spory podle libosti. Nadto krajský soud uvedl, že obdobně postupoval v jiné věci téhož stěžovatele, přičemž Nejvyšší správní soud aproboval jeho postup v rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 10 As 93/2014 - 14 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, kterou se domáhá jeho zrušení a nevracení věci krajskému soudu, „pokud věc nebyla řádně přikázána soudu i není soudem individualizována“. V ní namítá, že krajský soud ignoruje vlastní značku stěžovatele, že vyžaduje doložení nepřiznaného invalidního důchodu, že je jeho usnesení nesrozumitelné, že „výrok, jenž nemá oporu v podkladu, nemůže být zrušen“, že „nebylo požádáno o osvobození od soudních poplatků“, a že jde ze strany krajského soudu o arogantní svévoli a cílené intriky. Dále stěžovatel rozporuje způsob doručení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2015, č. j. Nad 208/2015 - 14. Taktéž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 - 29. Podle stěžovatele je kverulantství či „zneužívání práva“ v důsledku soudem aplikované vhodné právní úpravy vyloučeno. Dále tvrdí, že je oprávněn polemizovat s aktem krajského soudu, a to i expresivně, a že není povinen sepsat kasační stížnost v právnickém jazyce.

Nejvyšší správní soud předesílá, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Povinnost zaplatit poplatek má stěžovatel jen tehdy, směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu podaném ve věci samé či o jiném návrhu, jenž je spojen s poplatkovou povinností (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS), což není tento případ. Nejvyšší správní soud dle téhož usnesení (bod 29) netrval ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem.

Kasační stížností je usnesení krajského soudu napadeno v celém rozsahu, tj. včetně výzvy k zaplacení soudního poplatku. Podle § 104 odst. 3 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, nepřipustná. Rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení, je dle judikatury Nejvyššího správního soudu i výzva k zaplacení soudního poplatku ve formě usnesení, neboť se nejedná o rozhodnutí, kterým je zasahováno do práv či povinností účastníka řízení. Kasační stížnost proti takovému usnesení je proto s ohledem na výše citované ustanovení s. ř. s. nepřipustná (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 - 47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47). Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost v rozsahu, v němž je napadán výrok II. usnesení krajského soudu, podle § 120 s. ř. s., ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

Ve vztahu k napadenému výroku I. shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou podle § 102 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení v tomto rozsahu a na základě důvodů spadajících pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta za středníkem, s. ř. s.).

Stěžovatel svými námitkami nikterak konkrétně nebrojí proti nosným důvodům napadeného usnesení, jež Nejvyšší správní soud shledává srozumitelnými a dostatečně argumentačně podloženými. Krajský soud založil své rozhodnutí zejména na tom, že stěžovatel neprokázal svá tvrzení o svých majetkových poměrech. S tímto závěrem stěžovatel nijak adekvátně nepolemizuje. Jeho kasační námitky jsou nesrozumitelné či nemají bližší vztah k věci. Také lze poukázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 10 As 93/2014 - 14, a ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 227/2014 - 10, s nimiž je postup krajského soudu v této věci souladný.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti výroku I. usnesení krajského soudu zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřovala proti usnesení, které upravovalo jen práva a povinnosti stěžovatele v žalobním řízení, nebyl s ohledem na ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. žalovaný účastníkem řízení o této kasační stížnosti, soud proto o jeho nákladech nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu